

ДЖЕНІЛІН ПРИПІНИЛА ДИВИТИСЯ ВІДЕО В ТЕЛЕФОНІ

Їй дуже хотілося
побачити наступне відео.
І наступне. І наступне.

Шарлотта Ларсбал Спикмен
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася в Малайзії.

Дженілін проводила пальцем по екрану телефона. Відео мелькали одне за одним. Вона зупинилася, щоб переглянути одне, а потім продовжила шукати інші. Тоді вона зупинилася на ще одному відео. У ньому вживали багато поганих слів, але воно було смішним, тому вона

продовжувала дивитися. І так вона гортала стрічку далі.

“Дженілін, хочеш помалювати?” — помахала аркушем паперу її молодша сестра Джоджо.

Дженілін глянула на неї.

“Не зараз”.

“Гаразд”. Джоджо насупилася і відклала папір.

Гортати. Гортати.

Гортати. Відео з милими тваринками. Відео зі знаменитостями. Відео з дітьми, які танцюють. І кілька відео, які, як знала Дженілін, не були хорошими для перегляду. Ну гаразд, мабуть, більше, ніж кілька. Дженілін почала відчувати, що їй слід зупинитися і не дивитися їх.

“Але люди викладають також багато хороших відео”, — подумала вона.

З деяких відео вона навіть навчилася кількох нових прийомів у малюванні.

“Дженілін!” — покликала мама.

“Га?” — цього разу Дженілін навіть не подивилася на неї.

“Я сьогодні готую на вечерю смажений рис з морепродуктами, — сказала мама. — Ти мені допоможеш?”

Дженілін подобався смажений рис з морепродуктами. Але їй не хотілося прямо зараз іти щось робити.

“Можна мені просто накрити стіл? — запитала вона. — Я також можу допомогти помити посуд після вечері”.

“Добре, — сказала мама, — але тобі потрібно накрити стіл

відразу, коли я попрошу тебе. І це буде час, коли тобі треба буде віддати назад телефон. Домовилися?”

“Домовились”, — сказала Дженілін.

Дженілін продовжувала дивитись відео. Знову вона відчула, що їй слід припинити дивитися їх. Але їй дуже хотілося подивитися наступне відео. І наступне. І наступне. *Гортати. Гортати.* Як же важко зупинитися!

Нарешті Дженілін відклала телефон вбік. Ну, можливо, вона могла б переглянути ще одне останнє відео...

“Ні”, — твердо сказала собі Дженілін. Святий Дух підказав їй, і вона хотіла Його послухатися. Її рука все ще тягнулася до телефону. Це було так спокусливо! Дженілін міцно-міцно заплющила очі.

“Дорогий Небесний Батьку, — молилася вона подумки, — я дуже намагаюся слухатися Святого Духа, але мені потрібна допомога. Я хочу припинити дивитися ці відео, але не знаю, як це зробити. В ім'я Ісуса Христа, амінь”.

Саме тоді мама покликала її накривати стіл. Дженілін підстрибнула й усміхнулася. Це був один із способів відволіктись від телефону.

Дженілін розставила тарілки на столі. “Мамо, я дивилася дещо погане по телефону”, — випалила вона.

Мама відірвалася від приготування їжі. “Що саме?”

“Ну, погані слова і погані відео, — пробурмотіла Дженілін. — Але вони не всі були поганими”.

“Що ти зробила, коли побачила щось погане?” — запитала мама.

Дженілін якусь мить мовчала. Вона розставляла чашки.

“Я продовжувала дивитися, — сказала вона. — Я не знаю чому. Але Святий Дух сказав мені припинити, отже я помолилася, щоб отримати допомогу”.

Мама поставила на стіл таріль з гарячим смаженим рисом і морепродуктами. “Іноді дуже важко зупинитись робити щось, навіть коли ми знаємо, що це щось погане, — сказала вона. — І коли це статеться, найкраще, що ми можемо робити — це молитися”.

Дженілін усміхнулася. “Отже я зробила правильно!”

“Дійсно так”. Мама дала Дженілін ложки, щоб розкласти їх на столі. “І в Інтернеті не все погано. З його

допомогою ми можемо зв'язуватися з друзями і ділитися ідеями. Але також буває важко залишатися осторонь від усього поганого. З цього часу, якщо ти будеш дивитися відео, будемо дивитися їх разом. Так тато і я зможемо допомогти тобі, якщо ти побачиш щось погане”.

Дженілін кивнула. Наступного разу вона дивитиметься відео з мамою і з татом. А поки що у неї було ще багато чого цікавого, що вона могла робити без телефону.

“Скажеш усім, що вже час вечеряти?” — попросила мама.

“Так! А після вечері я буду малювати разом з Джоджо!” ●

